

TEMPO INCOGNITO

Akışlar, Ritim ve Hareket Üzerine
On Flows, Rhythm, and Movement

Tempo Incognito: Akışlar, Ritim ve Hareket Üzerine

Rana Öztürk

Tempo Incognito: Akışlar, Ritim ve Hareket Üzerine sergisi, çağdaş toplumdaki “zamansallık” deneyimini ve kavramsallaştırılmasını araştırırken mevcut zaman algımızın doğal, ekolojik ve evrensel döngülerle nasıl çatışabileceğini veya uyum içinde olabileceğini incelemeyi amaçlıyor. Sergi, Sinem Dişli ile birlikte düzenlediğim *Tekrar ∞ Döngü Konuşma ve Performans Serisi*'nden¹ ilhamla ortaya çıktı. Seri gündelik hayatın, beden ve doğanın tekrarlı ritimlerinin yanı sıra evrendeki döngüsel hareketlerin tekrarlı düzenlerinin ortaya çıkardığı zaman ve mekân algısı ile bunların yaratıcı ve entelektüel uygulamalara nasıl dahil edildiğini inceliyordu.

Seri bir çıkış noktası olarak kullanan sergi ise, araştırmasını çağdaş zaman ve zamansallık kavramlarıyla sınırlandırıyor. Biyolojik zamandan şehrin hızına ve akışına, jeolojik oluşumların derin zamanlarına kadar uzanarak insan, hayvan, bitki ve toprak tarafından zamanın deneyimleniş biçimlerini belirleyen farklı ritim, döngü ve hareket ölçeklerinin birarada varoluşunu vurgulamayı amaçlıyor. Resim, video, ses, hikâye anlatımı, performans ve şiir gibi çeşitli yaratıcı alanlarda üretim yapan sanatçılar, teknolojik, ekonomik ve kentsel sistemlerin değişken bağlamlarında zamansallığı inceliyor.

Durkheim'a göre, bir grubun üyeleri tarafından kabul edilmiş bir semboller dizisi olarak “kolektif bir temsil” olan zaman, doğadan değil toplumsal ilişkilerden doğmuştur (Durkheim, 1995)² ve bireyin nesnel dünyaya dair tecrübesi bu kolektif temsillerle biçimlenmektedir. Zamanın kolektif olarak yaşanıp temsil edilme biçimleri ve bunların gündelik yaşantımızı nasıl şekillendirdiği serginin önemli bir sorgulama alanını oluşturmaktadır. Bu doğrultuda, zamanın toplumsal (çoğul ve ekolojik) ve bireysel (tekil ve biyolojik) deneyimi arasındaki karmaşık ilişkileri incelemek de serginin hedefleri arasındadır.

Sergi çeşitli zamansal deneyimleri iki temel eksende inceliyor:

1. Çağdaş kapitalist toplumun zamansallığı: Hız, akışkanlık ve şehrin/teknolojinin ritmi

Çağdaş toplumların şu anki durumunda, Batı'da endüstriyel modernleşme ile başlayan ilerleme, hız ve teknolojik dönüşümlere dayalı toplumsal düzen, “Dünya'nın sonsuz hareketliliği”nin hâkimiyetine yol açmış halde. Modern zamanların emek ve makine üretimine dayalı standartlaştırılmış zamanında, makinelerin ritminin gündelik hayatı işgali öznenin zaman üzerindeki kontrolünü yitmesiyle sonuçlandı. Teknolojik değişimlerin hızlanmasıyla sınırsız hareketlilik tüm dünyayı etkisi altına almışken, hızlı ve anlık hareket akışı içinde değişimlere tepki göstermenin zorluğu, geleceğe dair her türlü tahayyülü engellemekte. Bunun sonucunda, geleceğe dönük bir bakışın yerini, şimdiki zamanın sunduklarından başka bir olasılık göremeyen bir yaşam hali almış durumda.³

Bu bağlamda zaman, sistemin devamlılığını sağlayan bir mekanizma olarak düşünülebilir. Doğrusal ve homojen bir zaman anlayışını ölçmeye yarayan takvim ve saatler, sistemin kendi kendine

1 Rana Öztürk ve Sinem Dişli tarafından düzenlenen *Tekrar ∞ Döngü Konuşma ve Performans Serileri*, Her Hâl Kolektif'in bir etkinliği olarak ikişer günlük etkinlikler olarak 27-28 Ekim 2017 ve 24-25 Mart 2018 tarihlerinde Salt Galata'da düzenlendi. Toplam 23 söyleşi ve performanstan oluşan programda astrofizik, biyoloji, sosyal bilimler, edebiyat, sinema, ses tasarımı, dans, performans, tarım, ekoloji, mimarlık ve görsel sanatlar gibi çeşitli alanlarda çalışan uzmanlar ve yaratıcı alanlardaki uygulamacılar yer aldı.

2 Yvan Schulz, “Time representations in social science”, *Dialogues in Clinical Neuroscience*, Aralık 2012, 14(4): 441-447. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3553568/#ref1>

3 Christophe Bonneuil, “What Time Will It be After Capitalism”, 26 Şubat 2019, <https://www.versobooks.com/blogs/4252-what-time-will-it-be-after-capitalism>.

Tempo Incognito: On Flows, Rhythm, and Movement

Rana Öztürk

The exhibition *Tempo Incognito: On Flows, Rhythm, and Movement* intends to examine the experience and conceptualization of “temporality” in contemporary societies, exploring how our current sense of time can clash or be in tune with natural, ecological and universal cycles. The exhibition takes its inspiration from *Repetition ∞ Cycle Talks and Performance Series*¹, co-organized by Sinem Dişli and myself, which explored the sense of time and space that emerges through recurring orders of cyclical movements in the universe, as well as repetitive rhythms of everyday life, the body, nature, and how these are incorporated into creative and intellectual practices.

Using the series as a springboard, *Tempo Incognito* narrows its explorations to the contemporary notions of time and temporality. It aims to highlight the co-existence of different scales of rhythms, cycles and movements that determine how time is experienced by humans, animals, plants, and Earth, extending from biological time to the speed and flux of the city to the deep time of geological formations. Working with a variety of media ranging from painting, video and sound, to storytelling, performance and poetry, the artists investigate temporality within the shifting context of technological, economic and urban systems.

According to Durkheim, time was born out of social relations, rather than nature; it is a “collective representation”, a system of symbols accepted and shared by members of a group (Durkheim, 1995)² and an individual's experience of the objective world is shaped by these collective representations. The ways in which time is collectively experienced and represented, and how these shape our everyday life, is one of the main enquiries of the exhibition. In line with this enquiry, the exhibition also aims to investigate the complex relations between the social (plural and ecological) and individual (singular and biological) experience of time.

The exhibition explores diverse experiences of time on two main axes:

1. Temporality of contemporary capitalist society: Speed, flux and rhythms of the city/technology

In the current state of contemporary societies, a social order based on progress, speed and technological transformations, initially started by the industrial modernisation in the West, has resulted in the reign of an “infinite mobilisation of the World”. In the standardized time of modern era that was based on the production of labour and machines, the rhythm of machines has invaded everyday life, eventually resulting in the subject's loss of control on time. As the total mobilisation grips the entire world due to the acceleration of technological changes, the difficulty to react to these fast and instantaneous changes prevents any kind of imagination for the future. As a result, a future oriented view is replaced by a state of living that can see no other prospect other than what is offered by the present.³

In this context, time could be considered as a mechanism that enables the continuation of the system. Calendars and clocks that were tools for measuring a linear and homogenous time facilitated the

1 *Repetition ∞ Cycle Talks and Performance Series* was conceptualized and co-organized by Rana Öztürk and Sinem Dişli, as an event of Her Hâl Collective, as 2 two-day events at SALT, Galata İstanbul, on 27-28 October 2017 and 24-25 March 2018. Consisting of a total of 23 talks and performances, the programme included experts and creative practitioners working in various fields, including astrophysics, biology, social sciences, literature, cinema, sound design, dance, performance, agriculture, ecology, architecture, as well as visual arts.

2 Referenced by Yvan Schulz, “Time representations in social science”, *Dialogues in Clinical Neuroscience*, December 2012, 14(4): 441-447. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3553568/#ref1>

3 Christophe Bonneuil, “What Time Will It be After Capitalism”, 26 February 2019, <https://www.versobooks.com/blogs/4252-what-time-will-it-be-after-capitalism>.

hareketini ve kontrolünü de kolaylaştırmış halde.⁴ Sergi, işte bu gelişmelerin hem tekil hem de kolektif deneyimler olarak beden ve çevresi üzerindeki etkileri üzerine kafa yoruyor.

Louise Manifold, 18. yüzyılda üretilmiş olan Jaquet-Droz Otomatonları üzerine yaptığı video çalışmasıyla, daha erken dönemlerde hayatın mekanikleşmesine gösterilen ilgiye dair bir bakış sunuyor. Şu anda bir müzede bulunan ve mekanik bir döngü içinde yazma, çizme ve piyano çalma performanslarıyla ünlü olan bu üç oyuncak robotun, o dönemde saat yapımcıları tarafından üretilmiş olması bir tesadüf değil, zamanın sistematik bir şekilde düzenlenişini ve mekanik buluşlara olan ilginin eş zamanlı olarak artmış olduğunu vurguluyor. **Fiona Reilly**'nin *Saatleri Kaydetme Departmanı*, zaman ve emek arasındaki ilişkiye ve bir gün içinde çeşitli faaliyetlere harcanan zamanın ekonomik değerlerine göre nasıl kategorize edilebileceğine bakıyor. Zamanı en verimli şekilde nasıl geçiririz? Biyolojik, psikolojik ve duygusal ihtiyaçlarımız zamanın böylesine sistematik bir şekilde sınıflandırıldığı bir durumda nasıl karşılanır?

Gündelik hayatımızdaki benzer düzenli rutinler, iletişimi mekanikleştiren bir başka erken modern buluş olan Mors alfabesini kullanarak ürettiği ses heykelini sunan **Selçuk Artut**'un da ilgilendiği bir konu. Mors alfabesinin ölçülü ve sistematik vuruşlarıyla seyirci, sevginin farklı dillerde ifade edilmesini dinliyor. Günlük yaşamın hızlı temposunun monoton deneyimi, kişisel anlar ve özel ritimler aracılığıyla daima kırılır ve uzatılır. **Cevdet Ereğ**'in dünyanın farklı yerlerinde gerçekleştirdiği geçmiş sergilerinden çeşitli parçaları bir araya getirerek oluşturduğu yerleştirmesi, yerelden evrensel uzanan çeşitli zaman deneyimleri ve temsillerini birbirine bağlıyor. Bir yandan kişisel tarihini şekillendiren bir sergiler tarihine gönderme yaparken, bir yandan da kültürel etkinliklerin küresel bir zamansallık deneyimi yaratan mekanizmalar olma potansiyeline işaret ediyor.

Nikolaus Gansterer ise, karşılaştığı hareketlerin, seslerin ve durumların sürekli akışı ile, kendi algı ve düşüncelerinin birarada yaşanışının karmaşıklığını çizim ve performans yoluyla ifade edecek şekilde, şehrin ritmini bir tür notaya dökme çabası içinde. **Burçak Bingöl**'ün sergide yer alan seramik heykeli de şehrin, özellikle de İstanbul'un zamanına değinerek, izleyiciyi günlük hayatta sürekli üzerinden geçip gittiğimiz geçmişe ait katmanları hayal etmeye davet ediyor. Şehirdeki bitmek bilmeyen yeniden inşa faaliyetleri ve kentsel yapıların yoğunluğu sadece geçmiş değil, doğal çevreyi de yok ediyor. Yine de doğa, Depo gibi en beklenmedik kentsel yapılarda bile var olmanın bir yolunu her zaman buluyor. Bu da serginin diğer hedefi olan "toplumsal" ile "doğal" olanın zamansal yönlerini birlikte ele alma niyetine bağlanabilir.

2. Doğanın zamansallığı: Bedensel, biyolojik, ekolojik döngü ve ritimler

Yerkürenin jeolojik zamansallığı yüzlerce asra yayılan çok yavaş döngüsel bir düzen içinde dönüşürken ve bu döngüsellik ancak doğal felaketlerle kırılırken, insanlığın tarihi giderek hızlanan bir ivme ile akıp gitmiştir.⁵ Oysa doğaya ve yeryüzüne yapılan insan müdahaleleriyle, yerkürenin zamanı kültürel, sosyal ve ekonomik süreçlerle giderek daha fazla iç içe geçmiştir. Bu durum tam da **Sinem Dişli**'nin, geçmiş ile bugünün karmaşık ilişkisini araştırdığı Göbekli Tepe üzerine yaptığı çalışmasında ilgilendiği noktayı oluşturuyor. Bölgedeki jeolojik yapıların derin zamanı, daha güncel kültürel, ekonomik, endüstriyel faaliyetler ve araziye yapılan müdahaleler ile çarpışmakta. Günümüzde, insanların doğaya müdahalesinin neden olduğu biyolojik ve ekolojik döngülerdeki değişimler giderek daha belirgin hale geliyor. Böyle bir bağlamda, toplumun tarihsel zamanı ile doğanın dayattığı zaman arasındaki büyük uçurumu aşmak mümkün mü? İnsan etkinliği tarihinin bir

⁴ Edmund Berger, "A Break in Time: Politics And Temporality", tarih belirtilmemiş, <https://www.themantle.com/philosophy/break-time-politics-and-temporality>

⁵ Edmund Berger, "A Break in Time: Politics And Temporality: Part 2", tarih belirtilmemiş, <https://www.themantle.com/philosophy/break-time-politics-and-temporality-part-2>

self-movement and control of the system.⁴ The exhibition reflects upon the implications of these developments on the body and its environs both as singular and collective experiences.

Louise Manifold offers us a glance at an early interest in the mechanization of lives with her video work on Jaquet-Droz Automata, made in the 18th century. Famous for their performance of writing, drawing and playing the piano to a mechanical cycle, it is no coincidence that these three doll androids, now kept at a museum, were made by watch-makers at the time, highlighting the simultaneously increased interest in systematic organization of time and mechanical inventions. **Fiona Reilly**'s the *Department of Time Keepers* looks at the relationship between time and labour, and how the time spent on various activities within a day can be categorised based on their economic value. How do we spend time efficiently? How are our biological, psychological, and emotional needs addressed within such a systematic categorization of time?

Such measured routines in our everyday life is also a concern for **Selçuk Artut**, who presents a sound sculpture that uses Morse code, another early modern invention that mechanized communication. With the measured and systematic beats of Morse alphabet, the audience hears expression of love in various languages. The monotonous experience of the fast pace of everyday life is always broken and extended by individual moments and personal rhythms. **Cevdet Ereğ**'s installation of several pieces, brought together from his past exhibitions in different locations, links together several accounts and representations of time ranging from local to universal. While referencing a history of exhibitions that shape the artist's personal history, this installation also highlight cultural events as potential mechanisms that create a sense of global temporality.

Nikolaus Gansterer, on the other hand, is interested in notating the rhythm of the city, in such a way that through drawing and performance, he attempts to express the complex co-existence of his own perception and thinking with the continuous flow of movements, sounds and situations he encounters. **Burçak Bingöl**'s ceramic sculpture in the exhibition also deals with the time of the city, more specifically Istanbul, enabling the viewer to imagine the layers of past that we constantly walk through in everyday life. Continuous rebuilding in the city and the density of the urban buildings destroy not only the past, but also natural environment. Yet, at the same time, nature always finds a way to exist even in the most unexpected urban structures, such as Depo itself. This ties up to the other objective of the exhibition, which is to explore temporal aspects of the "social" and "natural" together.

2. Temporality of nature: Corporeal, biological, ecological cycles and rhythms

While the geological temporality of the Earth was changing within a very slow cyclical order, expanding across hundreds of centuries, and this cyclicity was broken only by natural disasters, the history of humanity had been flowing with an ever-increasing acceleration (Berger, 2018).⁵ However, as a result of human intervention in nature and the Earth's surface, the time of Earth has become more entangled with cultural, social and economic processes. This is specifically the concern of **Sinem Dişli**'s work on Göbekli Tepe, where she explores the complex relationship of the past and the present, where the deep time of geological structures in the region collide with more recent cultural, economic and industrial activities and interventions in the landscape. Today, the shifts in biological and ecological cycles caused by humans' involvement in nature are getting increasingly more noticeable. In such a context, is it possible to move beyond the great divide between historical time of the society and the time imposed

⁴ Edmund Berger, "A Break in Time: Politics And Temporality", date not available, <https://www.themantle.com/philosophy/break-time-politics-and-temporality>

⁵ Edmund Berger, "A Break in Time: Politics And Temporality: Part 2", date not available, <https://www.themantle.com/philosophy/break-time-politics-and-temporality-part-2>

sonucu olduğu düşünölen günümüz ekolojik sorunları, bu tarihi daha derin bir jeolojik zamansallığın içine yerleştirmenin bir yolunu da sunabilir mi? Birbiriyle hem uyum hem de çatışma içinde olan bu çeşitli zaman deneyimlerini nasıl bağdaştırabiliriz?

Sergideki bazı işler hayvan, bitki ve insanların birarada varoluşunu doğrudan ele alıyor. Örneğin **Handan Saatçioğlu Gürses**, kentsel büyüme ve ekolojik değişimler sonucunda şehirlere inmek zorunda kalan vahşi hayvanlarla insanların karşılaşmalarının hikâyelerini anlatıyor. Bu hayvanlar, insanlarla uzlaşp modern şehirde hayatta kalabilirler mi? **Alper Aydın ve Ayşegöl Düşek**, okyanustaki yalnız bir balınaya ulaşmaya çalışıyorlar. Biri balinanın ses frekansını taklit eden sinyaller göndermeye çalışırken diğeri balina ile birlikte yaşamının bedensel deneyimini kendi içinde arıyor. Benzer şekilde **Linda Bojšakova**'nın 3D animasyonu, nesli tükenmekte olan bir Likya Kaş orkidesi ile bir kadın figürünün tek bir vücut halinde bütünleşmesini sunarak, insanlar ve bitkilerin gelecekte birarada varoluş olasılığını gösteriyor. Türlerin, gelecekte hepimizi kurtarması muhtemel böylesi bir birlikteliğinin tohumları nasıl ekilebilir?

Bu tür bedensel deneyimler ve eylemler, ele alınan tüm konuların kesişme noktası olarak sergide önemli bir yere sahip. Sergi, bedenın insanın doğayla bütünleşmesindeki rolü ile, kültürel ve ekonomik düzenler yoluyla doğadan kopuşu üzerine aynı anda düşünüyor. Böylece otomatonların mekanik hareketlerinden günlük emeğe, kalp atışlarına ve kanamaya kadar farklı ölçekteki bedensel eylem ve deneyimleri görüyoruz. Bu, **Leman Sevda Daricioğlu ve Hank Yan Agassi**'nin birbiriyle şiirsel bir diyalog içinde ürettikleri yapıtlarda da görülebilir. Daricioğlu, normatif toplumsal yapıların biçimlendirdiği bedenın sınırlarını incelerken, Agassi ise insan vücudunu uzak bir geleceğe uzanan daha geniş bir jeolojik zaman içinde konumlandırıyor.

Benzer şekilde **Ali Miharbi, Kerem Ozan Bayraktar, Yağız Özgen ve Sergen Şehitoğlu** da süregiden fikir alışverişleri sonucunda ortaya çıkan eserleriyle, gündelik olağan akışta sıra dışı görünen belirli anları inceleyerek ölçeklerin önemini vurguluyorlar. Kurbağa yağmuru gibi görünüşte müstesna olaylar, şeylerin alışılmış oluş biçiminde kırılmalara mı neden oluyor, yoksa bunlar aslında daha büyük bir düzenin parçaları mı? Örneğin Miharbi'nin, kendi kalbinin belirli bir andaki tek bir atışının sesine dayanan işi, benzer bir şekilde düşünülebilir. Bir insanın yaşam döngüsü, süreklilik içinde belirli bir ritim yaratan ve diğer birçok başka vuruş ve döngüyle birarada devam eden bu tür vuruşlara dayanmaktadır.

Pandemi deneyimi, küresel olarak bütünleşmiş dünyanın çeşitli sorunlarını görünür kıldı. Bizi, önceki rutinlerimizi sürdüremeyeceğimiz, askıya alınmış bir halde bıraktı. Aynı zamanda çağdaş toplumların hızlanan ritminin verdiği zararın yarattığı aciliyetleri de ön plana çıkardı. Bu koşullar altında, serginin ortaya koymayı amaçladığı sorular daha da önem kazanmış durumda. İnsanların ve gezegenin ihtiyaçları ile daha uyumlu, farklı bir gelecek hayal etmek mümkün mü? **Ezgi Tok**'un çevrimiçi hava tahminlerine dayanan çalışması, gelecek beklentilerinin güvenilmezliğini ve bugün, geçmiş ve gelecek arasındaki muğlak ilişkiyi vurgularken, **Ege Kanar**'ın Mars yüzeyini gösteren kompozit görüntüleri, bilinmeyen bir gezegenin keşfinde bilimin rolünü ve gezegenin jeolojik oluşumlarına dair bilgi edinmenin insanlığın geleceği için nasıl bir potansiyel rol oynayabileceğini sorguluyor. Öte yandan **Deniz Üster ve Gürçim Yılmaz**'ın ortak çalışması, faaliyetlerinde sabitliği ve doğrusallığı reddederek döngüsel bir eylem akışı içinde sürekli hareket halinde bulunan *Citadel*'lerde yaşayan ütöpik bir göçebe toplumu öneriyor.

Bir bütün olarak, sergi günümüzdeki yaşamın çelişkili deneyimlerine kesin bir çözüm önermek yerine, bu çözümlerin bulunuşunda hareketlerin, akışların ve eylemde olmanın önemini vurgulamayı amaçlıyor. **Ece Eldek**'in sergi boyunca devam edecek şiir yazımı, bizim için zaten belirlenmiş olan zamana, *Kurulu An'a* karşı çabalamanın ve önceden verilmiş olandan yeni anlar yaratmanın bir yolu olacak. Ümit edelim ki *Tempo Incognito* aramaya ve yeniden yaratmaya devam etmek için yeni ilham kaynakları sunabilsin.

by nature? Can today's ecological problems, considered to be a consequence of the history of human activity, also offer a way of embedding this very history into a deeper geological temporality? How do we negotiate these various experiences of time that are both in harmony and in conflict with each other?

Some works in the exhibition directly deal with the co-existence of animals, plants and humans. For example **Handan Saatçioğlu Gürses** narrates stories of encounters of humans and wild animals as a result of urban growth and ecological shifts that forced animals to come down to cities. Can they reconcile with humans and survive in the modern city? **Alper Aydın and Ayşegöl Düşek** attempt to reach a lonesome whale in the ocean either by trying to send out signals that imitate its sound frequency, or by searching within for an embodied experience of co-existence with the whale. Similarly, **Linda Bojšakova's** 3D animation shows us a possible future coexistence between humans and plants, presenting the embodied unification of an endangered Lycian Kaş orchid and a woman figure. How can one plant the seeds for such future togetherness of species that could possibly save us all?

Such bodily experiences and actions have a significant place in the exhibition as an intersection point for all the issues explored, as it reflects upon the body's role in unifying humans with nature while at the same time observing its detachment from nature through cultural and economical orders. Hence, we see different scales of bodily actions and experiences, from the mechanized movement of the automata, to the everyday tasks of labour, heartbeats, and bleeding. This can be seen in **Leman Sevda Daricioğlu and Hank Yan Agassi's** works produced through a poetic dialogue, in which Daricioğlu explores the body as shaped by normative social structures, while **Agassi** positions the human body within a larger geological time that expands into a distant future.

Similarly, through works emerging from a continuing conversation, **Ali Miharbi, Kerem Ozan Bayraktar, Yağız Özgen and Sergen Şehitoğlu** highlight the significance of scales through exploration of certain moments that seem out of order in the usual flow of things. Yet, are those seemingly singular events, such as frog rains, just causing ruptures in the usual occurrence of things, or are they actually part of a larger order? Miharbi's piece, for instance, based on the sound of a single one of his heartbeats can be thought of in a similar way. The life cycle of a person relies on such beatings, creating a certain rhythm that keeps going along with many other beats and cycles.

The current experience of the pandemic has exposed several problems of the globally integrated world. It has left us in a suspended place, where we can no longer continue our earlier routines. It has also highlighted many of the urgencies and the damage caused by the accelerated rhythm of contemporary societies. Under these circumstances, the questions that the exhibition aims to put forward are all the more pertinent. Is it possible to imagine a different future that is more in tune with the needs of humans and the planet? While **Ezgi Tok's** work based on online weather forecasts highlights the unreliability of future prospects and the ambiguous relationship of the present, past and the future; **Ege Kanar's** composite images from the surface of Mars questions the role of science in the exploration of an unknown planet and how knowledge of its geological formations could play a potential role for human future. On a different note, **Deniz Üster and Gürçim Yılmaz's** collaborative work proposes a utopian nomadic society that lives in *Citadels* that are constantly on the move based on a cyclical flow of actions that deny fixity and linearity in their operations.

Overall, rather than proposing a definite solution to the conflicting experiences of contemporary life, the exhibition aims to highlight the significance of movements, flows, and being in action in finding of those solutions. **Ece Eldek's** continuing poem writing through the exhibition will be a way of working against the *The Wound-up Moment*, time already set for us, and creating new moments out of the already given one. Hopefully, *Tempo Incognito* will offer new sources of inspiration to continue searching and creating anew.

Ali Miharbi, Kerem Ozan Bayraktar, Sergen Şehitoğlu & Yağız Özgen

Ali Miharbi
♥ 000000001, 2021
8 Şubat 2021 00:40:07'de kaydedilmiş kalp sesi, mp3 çalma modülü, pedal, hoparlör, tripod

Kerem Ozan Bayraktar
Nadir Meteorolojik Fenomen, 2021
Duvar kağıdı, 560x290 cm

Sergen Şehitoğlu
İz, 2021
9 parçadan oluşan yerleştirme, her biri 40 cm x 20 cm
Fineart kağıda arşivsel pigment baskı

Yağız Özgen
Anomaliler Okyanusunda İlerleyen Bir Araştırma Programı: ŞEMA19022021, RSM19022021, 2021
Ahşap panele sıvanmış kağıt üzerine kurşun ve mürekkepli kalem, 49,5 x 69,5 cm, 49,5 x 34,5 cm

2017 yılındaki *Tekrar ∞ Döngü Konuşma ve Performans Serisi*'nde "Toprak Kayması" başlığı altında, sosyal, fiziksel, kültürel sistemler içindeki birikmeler ve kırılmalar hakkında ortak bir sunum yapan sanatçılar, önceki çalışmalarının bir uzantısı olarak birbirleriyle iletişim halinde ama farklı bakış açılarıyla üretilmiş eserlerini ortak bir alanda biraraya getiriyorlar. Sanatçılar kaza, istisna ve anomali olgularını bizi içine gömüldüğümüz rutinlerin içinden fırlatıp atan, farklı algı, biliş veya davranış çerçevelerine düşüren kırılmalar olarak ele alıyor.

Kerem Ozan Bayraktar'ın "*Nadir Meteorolojik Fenomen*" adlı yapıtı, ender rastlanan bir meteorolojik fenomeni tekrar eden motiflere dayanan duvar kağıdı formunda betimliyor. Sanatçı rastlantı ve tekrarın ölçek olgusu ile olan zorunlu ilişkisine, tesadüfi duvar lekelerine benzeyen fakat farklı mesafelerden yeni anlamlandırmalara sahip olabilen biçimsel öğelerle yaklaşıyor.

Yağız Özgen *Anomaliler Okyanusunda İlerleyen Bir Araştırma Programı* kapsamında

Ali Miharbi
♥ 000000001, 2021
The sound of heartbeat recorded on 8 February 2021, 00:40:07, mp3 player module, pedal, speaker, tripod

Kerem Ozan Bayraktar
Rare Meteorological Phenomenon, 2021
Wallpaper, 560x290 cm

Sergen Şehitoğlu
Trace, 2021
9 pieces wall installation, each 40 x 20 cm
Archival pigment print on fine-art paper

Yağız Özgen
A Research Programme Progressing in an Ocean of Anomalies: ŞEMA19022021, RSM19022021, 2021
Pencil and ink pen on paper mounted on wood panel, 49,5 x 69,5 cm, 49,5 x 34,5 cm

The artists extend upon their previous explorations in their joint presentation "Landslide" on the accumulations and ruptures in social, physical and cultural systems, as part of the *Repetition ∞ Cycle Talks and Performance Series* (2017). In *Tempo Incognito*, they bring together works that are in dialogue with one another in a shared display area despite the differing perspectives they are based on. The artists treat accidents, exceptions and anomalies as fractures that throw us off our routines, which then make us fall into different frameworks of perception, cognition or behavior.

Kerem Ozan Bayraktar's "*Rare Meteorological Phenomenon*" depicts a rare meteorological phenomenon in the form of a wallpaper with repetitive motifs. The artist approaches the compulsory relationship between chance and repetition with formal elements resembling accidental wall stains, which can have new interpretations depending on viewing distance.

In his work taking the form of a pattern, realized within the scope *A Research Programme Progressing in an Ocean of Anomalies* of Yağız

gerçekleştirdiği desen formundaki çalışmasında, nesneleredeki değişim ve dil arasındaki bağlantının soyut yapısına akışkanlar mekaniğine özgü bir şema yoluyla bakıyor.

Ali Miharbi'nin ♥ 000000001 isimli eseri, çeşitllemelerle devam edecek bir serinin ilki. Yerde bir ayak pedalı ve önünde bir tripod üzerine yerleştirilmiş bir hoparlör gören izleyici, pedala basınca sanatçının 8 Şubat 2021 tarihinde saat 00:40:07'de stetoskopa bağlanmış bir mikrofonla kaydettiği tek bir kalp atışını duyuyor, ayağını tuttuğu sürece aynı ses tekrar ediyor. Bir yandan, zaman geçtikçe bu seri için sanatçının kaydedebileceği potansiyel kalp atışı sayısının gitgide azalıyor olması düzenli tekrarların kırılmağını gösterirken, diğer yandan da tek bir kalp atışına odaklanıyor olmak, çoğunlukla tek tek öğeleri gözden kaçan ve kolay unutulmuş rutinlerin içindeki kendine özgü lüğe dikkat çekiyor.

Dokuz adet görsel olarak sunduğu *İz* ile Sergen Şehitoğlu, asfalt yollar üzerinde arabaların 'aniden' oluşturduğu lastik izlerini belgeliyor, böylece süregelen koşulların dışında ama fiziksel koşullara tâbi olarak gerçekleşen 'olağan-dışı' olayların zamansal ve konumsal delillerini sunuyor. Hayatın durağan akışı içindeki kazalar ve hatalar ile dijital imgelerdeki glitch'ler arasında da bağlantı kuran sanatçı, bu coğrafi enformasyon sistemini olağan amacının dışında, bir dedektif gibi iz sürmek amacıyla kullanıyor ve izleyiciyi bu izlerin arkasında yatan küçük olağandışı hikâyeleri hayal etmeye yönlendiriyor.

Özgen examines the abstract structure of the relationship between the way objects change and language, through a scheme specific to fluid mechanics.

Ali Miharbi's work, titled ♥ 000000001, is the first in a series that will continue with variations. Faced with a foot pedal on the ground and a speaker placed on a tripod in front of it, the audience hears a single heartbeat recorded by the artist on February 8, 2021 at 00:40:07 with a microphone attached to a stethoscope, same sound repeats as long as one hold their foot on the pedal. On one hand, the decreasing number of heartbeats the artist could potentially record for this series demonstrates the increasing fragility of regular repetition, while focusing on a single heartbeat draws attention to the peculiarity and individuality of routines that are often overlooked and easily forgotten.

Presented in nine images, Sergen Şehitoğlu's *Trace* documents the "abrupt" tire tracks made by cars on asphalt roads, thus offering temporal and spatial evidence of "extraordinary" events that occur outside of the usual but that are subject to certain physical conditions. Establishing a connection between accidents and mistakes within the steady flow of life and glitched images, the artist uses this geographical information system outside of its usual purpose in order to search for traces like a detective and invites the audience to imagine the little extraordinary stories that may lie behind these traces.

Alper Aydın & Ayşegül Düşek

Alper Aydın Ayşegül Düşek
Buradayım, 2018 *Otoportre*, 2016
Tek Kanallı Video, 2'42" Tek Kanallı Video, 2'23"
Yason Burnu, Ordu, Türkiye

Aynı coğrafyada doğmuş ve eğitim görmüş iki yakın dost olan sanatçılar, her ikisini de derinden etkileyen bir hikâye ile yan yana geliyor. Bu hikâye, bir tesadüf sonucu kayda alınan ve yaşayan hiçbir balinanın ses aralığında olmadığı anlaşılan, türü tespit edilememiş bir balina ile ilgili. Bu balina, sahip olduğu 52 hertzlik frekansla, çoğunlukla 17-18 hertz aralığında iletişim kuran balinalar tarafından fark edilemeyerek, hiçbir sürüye dahil olamadan, diğerlerine sesini duyurmadan yalnız başına dolaşmaktadır. Türünün tek örneği olarak literatüre geçen bu balina, her iki sanatçıya da esin kaynağı olmuştur.

Aydın, doğup büyüdüğü bölgenin bir koyunda denizin içinde zıplayarak hâleler oluşturduğu performansında 52 Hertz balinanın tekilliğini ve yalnızlığını birinci elden deneyimlemeye çalışmaktadır. Sanatçı bu eylemiyle kendi bedeni ile bir sinyal yayarak iletişim kurmayı hedefler. Bir nevi *buradayım* diyerek kendi varlığına işaret eden bu eylem, Aydın'ın doğup yetiştiği coğrafyadan, dünyanın başka bir köşesindeki bir canlınin ritmine uyum sağlayarak iletişim kurma arzusunu taşır.

Düşek'in çalışmasında ise hikâye, çok daha içe dönük bir şekilde somut ve biyolojik varlığına odaklanır. *Otoportre* videosu sanatçının kendi endoskopik görüntüsünün müdahale edilmemiş sunumudur. 52 Hz balinanın sesiyle seslendirilmiş video, midenin katmanlı, ıslak ve pembemsi dokusu içinde giderek derine inen çekimiyle, biyolojik olarak içte ve derin olanı ontolojik bir anlatıya dönüştürür. Sanatçılar, aynı mekânda yan yana gelen videolarıyla, içe dönük-dışa dönük, dışıl-eril, mahrem-apaçık ikilikleri yaratırken, yalnızlıklarının ötesine geçerek doğadaki diğer varlıklarla bir olma arzusu taşıyan otoportreler sunuyorlar.

Alper Aydın Ayşegül Düşek
I'm here, 2018 *Self-Portrait*, 2016
Single Channel Video, 2'42" Single channel video, 2'23"
Cape Yason, Ordu, Turkey

The artists, who are close friends, born and educated in the same region, come together with a story that deeply affects them both. This story is about a whale of unknown species whose sounds were recorded by coincidence, which were then found not to correspond to the vocal range of any other whale. With its 52 hertz frequency, this whale often goes unnoticed by whales who communicate within a 17-18 hertz range, they are not part of any pod, and wander alone unheard by others. This whale, which is one of its kind, has inspired both artists.

In his performance, Aydın tries to experience the singularity and loneliness of the 52 Hertz whale firsthand, by creating ripples jumping in the sea at a bay in the region where he was born and raised. With this action, the artist aims to communicate with his own body-emitting signals. In a way, his act attests to his own existence by declaring *I am here*, as well as carrying his desire to communicate with a creature in another corner of the world by adapting to its rhythm.

In Düşek's work, the story focuses on its physical and biological existence in a much more introverted manner. The video work titled *Self Portrait* is an uninterrupted presentation of the artist's own endoscopic recording. The video is accompanied by the voice of the 52 Hz whale, transforming what is biologically internal and deep into an ontological narrative as it goes down into the layered, moist and pinkish texture of the stomach. With their videos presented side by side in one space, the artists generate dichotomies such as introverted-extroverted, feminine-masculine, intimate-explicit, while presenting portraits of their desire to coalesce with other creatures in nature that could help transcend the shared loneliness.

Burçak Bingöl

İç Sıkıntısı-I, 2017
Seramik, 41 x 41 x 15 cm
Sanatçı ve Zilberman Gallery'nin izniyle

Adaptasyon_Depo, 2021
Mekâna has yerleştirme, kuru bitkiler, kil

İç Sıkıntısı, sanatçının 2015 yılından itibaren geleneksel kap formlarını kullanarak yaptığı çalışma serisinin bir devamı. Yapmak, yıkmak ve yeniden yapmak olgularını, benzer yöntemler uygulayarak dönüştürdüğü seramik malzemeyle yeniden düşünüyor.

2016 yılının politik ikliminde oluşan bu *İç Sıkıntısı* serisi, yıkımlarla şekillenen bir coğrafyanın ortasında yüzeyin altına geçme denemesi yapıyor. Yüzeyden yer yer görünse de toprağın içine girerek kendini tamamen gizleyen kap formlarıyla, toprağın altında katmanlaşan bir geçmişin, temsili bir kesitini çıkarıyor.

İç Sıkıntısı, geçen zamanı, zayıflayan hafızayı seramik malzemenin olanaklarıyla araştırıyor ve yorumluyor. Hem geleneksel hem de deneysel şekillendirme yöntemleriyle oluşan form, sanatçının gerçek bitkileri dönüştürerek ürettiği bitki görselleriyle süslenirken, birikintilerin arasında doğanın yenilenme kabiliyetinde kendi dengesini ve çıkış yolunu arıyor.

Benzer şekilde, *Adaptasyon_Depo* isimli çalışmada İstanbul'un yabani kent bitkileri Tütün Depo'sunun içine sızarak mekâna müdahale ediyor; mimari ayrıntılara yerleşerek, aşına olduğumuz bitkisel oluşumları alışılmadık yerlerde yeniden karşımıza çıkarıyor. Kentin yüzlerce yıllık tarihi kalıntılarında büyüyen bu bitkiler, biriken zaman döngülerini ince ama dirençli gövdelerinde taşıyor.

Loaded-I, 2017
Ceramics, 41 x 41 x 15 cm
Courtesy of the artist and Zilberman Gallery

Adaptation_Depo, 2021
Site-specific installation, dried plants, clay

Loaded is a continuation of the artist's series of works from 2015 where she uses traditional container forms. She rethinks the phenomena of making, demolishing and remaking, with the ceramic material she transforms by using similar methods.

The *Loaded* series, which emerged in the political climate of 2016, attempts to go below the surface in the midst of a geography that is shaped by destruction. With container forms that completely hide themselves by sinking into the soil, only visible from the surface in places, the series draws a representative cross section of the past that is layered under the soil.

Loaded explores and interprets elapsed time and weakening memory through the possibilities of ceramic material. The form, which is formed by both traditional and experimental shaping methods, is decorated with plant visuals that the artist produces by transforming real plants it looks for its own balance and a way out within the renewal ability of nature among the debris.

Similarly, in *Adaptasyon_Depo*, wild urban plants of Istanbul infiltrate the Tobacco Warehouse and interfere with the space; settling in architectural details, the work reveals familiar vegetative formations in unusual places. These plants, growing in the city's centuries-old historical ruins, carry the accumulated time cycles in their fine but resilient stems.

Cevdet Ereğ

Documenta alışanı İçin Zaman izelgesi'nden "o" Harfi, 2012
Alıpan sergi duvarı iine yerleştirilmiş alıpan sergi duvarı parçası

Tempo Incognito Sergisi alışanı İçin Zaman izelgesi, 2020
Duvar zerine kurşun kalem

Yaz / Kış Cetveli, 2017
Pumas Futbol Kulübü (Mexico City) taraftar kaşkolu, aşap ve duvar üzerine kurşun kalem

Quincena (Onbeş Günde Bir Yapılan deme) Cetveli, 2017
şeffaf pleksi üzerine lazer

Dairesel Hafta Cetveli, 2011-2019
Trke/Sloven versiyon, şeffaf pleksi üzerine lazer ve boya

Değişik Web Kaynaklarından şafak Kağıdı Seçkisi, 2012-2020
Kağıt zerine dijital baskı

Cevdet Ereğ, *Tempo Incognito*'da geçmiş sergi bağlamaları için üretilmiş iç ve taslaklardan oluşan bir sekiyi sergiliyor. Bu seçki ile, uzaktaki yer ve bağlamalar, süre gelen ortak zamanlar üzerinden buraya ve pandemi sürecinin bugnlerine çağırılıyor.

Sekinin büyük bölümü sonsuzmuşasına deneyimlenen gündelik ritimlerin, döngülerin ve süreçlerin basit görsel temsillerinden oluşuyor. Sekide *Bir Uzak Mesafe İlişkisi* (MUAC, Meksiko, Meksika, 2017), *Ritimler Mekni*(DOCUMENTA (12), Kassel, Almanya, 2012), *Cetveller ve Ritimler alışmaları* (ilk gösterim: İsimsiz (12. İstanbul Bienali), 2011) gibi karmaşık içerikli eser gruplarından iç ve taslaklar yer alıyor. Cevdet Ereğ bunların bazılarını ilk halleriyle, bazılarını ise dönüştürerek, birbirleriyle ve sergi ile iletişime sokmaya alışıyor. Sözgelimi, *Tempo Incognito Sergisi alışanı İçin Zaman izelgesi*, 2012'de Documenta'da yer aldığı gibi, serginin günlerinin sayısı kadar karenin sergi görevlisi tarafından her gün karalanmasıyla ortaya çıkıyor. İşlerin başlıkları ve malzeme listeleri, kaynak zamanları ve burada nasıl biçimler aldıklarıyla ilgili ipuçlarını barındırıyor.

Letter "o" from Time Chart for the Documenta Worker, 2012
A piece of gypsum board exhibition wall installed in gypsum board exhibition wall

Time Chart for Tempo Incognito Exhibition, 2020
Pencil on wall

Ruler Summer / Winter, 2017
Pumas Football Club (Mexico City) fan scarf, wood and pencil on wall

Ruler Quincena (Fortnightly Payment), 2017
Laser on perspex

Circular Week Ruler, 2011-2019
Turkish/Slovene edition, laser and ink on perspex

Selection of Turkish soldier's Time Charts from various web sources, 2012-2020
Digital print on paper

In *Tempo Incognito* Cevdet Ereğ presents a selection of works and sketches that were produced for past exhibitions. With this selection, distant places and contexts are evoked here and now, in the context of the pandemic, through the ongoing shared times.

Most pieces in the selection consist of simple visual representations of everyday rhythms, cycles and processes experienced as if they were never ending. The selection includes pieces and drafts from groups of works with elaborate content, such as *A Long Distance Relationship* (MUAC, Mexico City, Mexico, 2017), *Room of Rhythms* (DOCUMENTA (12), Kassel, Germany, 2012) and *Rulers and Rhythm Studies* (first exhibit: Untitled (12th İstanbul Biennial), 2011). Cevdet Ereğ attempts to bring them into a dialogue with each other and with the exhibition; some of them in their original form, while others are transformed. For instance, *Time Chart for Tempo Incognito Exhibition* is created by being scribbled by the exhibition staff, who will fill in one square a day, the total number of which is as many as the days of the exhibition, as it was done at Documenta in 2012. The titles of the works and list of materials include clues about initial dates and how the pieces took shape here.

Deniz ster & Gürçim Yılmaz

Citadel, 2021
Karışık teknik brikolajlar (ster) ve yk/ses (Yılmaz)
The Empire Project'in katkılılarıyla Kadir elik, Burcu Yağcıoğlu ve Noiseist Records'a zel teşekkrler
Başlangı, 53 x 80 cm
Değişme/Vardiya, 100 x 100 cm
Kopma, 100 x 50 cm
Tren, 100 x 75 cm
Anlatış, 100 x 75 cm

Mimarlığı teorik bir alan kabul eden ve bunu kültürel bir eleştiri formu olarak içlerinde yansıtan Archigram ve Superstudio gibi avangard mimarlık gruplarının neo-fütürist kent projelerinden ilham alan sanat Deniz ster ve yazar Gürçim Yılmaz, Ron Herron'un "Yürüyen şehir" fikrinden yola çıkarak, kentsel mekân, post-kapitalizm, otomasyon, yerleşiklik/gebelik gibi kavramları 21. yüzyılın aciliyetleri çerçevesinde yeniden tahayyül ediyorlar. Distopik senaryoların ve kapitalizmin alternatifsizliğini imleyen anlatıların hkım olduğu bir dönemde, tarihin akış içerisinde failliyi dışlamayan, ama insan failliyini çevreleyen sosyo-materyal koşullar, sınırlar, altyapılar ve coğrafya ile birlikte düşünen, döngüsel zamanlı, (d)evrimci bir hikâye anlatıyorlar.

Deniz ster'in, brutalist ve ekolojist bir yaklaşımla yorumladığı 2018 tarihli *Citadel* heykeli, bu sergide birer "brikolaj"a dnşiyor. Superstudio'nun posterlerine de göndermeyle farklı katmanların biraraya getirildiği, ama tam anlamıyla kaynaşmayı reddettiği, ereve, mekân ile resmin birbiriyle iletişime geçtiği bu işlerin baskın karakteri merkezizlik olarak ortaya çıkıyor. Hiçbir malzemenin veya görsel unsurun merkez olmayı kabul etmediği bu işlerde, belli bir anlatı etrafında biraraya getirilmiş, tak-sk bir zihniyetin izleri sürülebilir.

İşleri birbirine teyelleleyen ve Yılmaz'ın kaleme aldığı hikâye, belirsiz bir gelecekte artık tamamen Citadel'lerde yaşayan neo-göçebe insanların sözlü tarih anlatısını dile getiriyor. Yılmaz'ın seslendirdiği anlatıcının döngüsel öyküsü, pek çok katmandan oluşan Citadel'in duvar bazlı brikolajlarına yeni bir katman kazandırarak, dördüncü bir boyut oluşturuyor.

Citadel, 2021
Mixed media bricolage (ster) and narrative/sound (Yılmaz)
Realized with the support of The Empire Project
With special thanks to Kadir elik, Burcu Yağcıoğlu and Noiseist Records
Inception, 53 x 80 cm
Shift, 100 x 100 cm
Detachment, 100 x 50 cm
Inauguration, 100 x 75 cm
Telling, 100 x 75 cm

Artist Deniz ster and author Gürçim Yılmaz draw inspiration from neo-futurist urban projects of avant-garde architectural groups such as Archigram and Superstudio, who regarded architecture as a theoretical field and reflected this in their practice as a form of cultural criticism. Taking Ron Herron's idea of the "Walking City" as a starting point, they reimagine concepts such as urban space, post-capitalism, automation, sedentary life/nomadism within the framework of the urgencies of the 21st century. In an era dominated by dystopian scenarios and narratives that signify the lack of alternatives to capitalism, ster and Yılmaz narrate a cyclical, (r)evolutionist story which does not exclude 'agency' in the course of history, but instead reimagines human agency together with the socio-material conditions, boundaries, infrastructures and geography surrounding it.

Deniz ster's brutalist yet ecologist *Citadel* installation (2018), transforms into five wall-based "bricolages" in this exhibition. Drawing from Superstudio's posters, the dominant character of these bricolages emerges as decentralisation, as a result of which different layers are brought together but they refuse to fuse completely. Instead, the frame, the space and the print communicate with each other. Brought together around a certain narrative, in these works we follow the traces of a bricoleur's mentality, in which no medium or visual element plays the 'central' role.

Stitched together and penned by Gürçim Yılmaz, the story depicts the oral historical narrative of neo-nomadic people living entirely in Citadels, in an indefinite future. The cyclical story of the narrator, voiced by Yılmaz, creates a fourth dimension for the project by adding a new layer to the wall-based bricolages of the Citadel.

Ece Eldek

Kurulu An, 2016-2021

Performatif enstalasyon

Kitap, kalem, masa

Ece Eldek'in bu işinde kullandığı görsel malzemenin temelinde İngilizce yazılmış buluntu bir kitap yer alıyor. "Muhammad and the Quran" isimli Rafiq Zakaria tarafından yazılmış bu kitap, Kur'an'dan bazı ayetleri içeriyor ve peygamberin hayatını anlatıyor. Eldek, tesadüfen karşısına çıkan bu kitabı okurken ayetlerin İngilizceye çevrilmiş hallerinin çok şiirsel olduğunu fark ediyor ve kitabın içeriğini genişleterek pek çok sayfasına bilinç akışı ile şiirler yazmaya başlıyor. Kutsal kitapların adeta kurmalı bir saat gibi hayatı kurgulayan birer mekanizma gibi işlediği düşüncesiyle, kitabın cildini değiştirerek ismine de *Kurulu An* diyor. Bilinç akışı, bazı yazar ve şairlerin kullandıkları bir yazım tekniği. Bu teknikte, anlık duygular ya da düşünceler çeşitli çağrışımlar yaratarak ve birbirini tetikleyerek yepyeni düşünceleri arka arkaya ortaya çıkarırken, zihinde beliren anlık düşünceler olduğu gibi kağıda aktarılıyor. Bu yöntemle kitaba yeni bir yorum kazandırmış olan sanatçı, aynı zamanda kutsal kitapların yazılma ânı ve yazım tekniği üzerine düşündürmek istiyor.

Sanatçı, sergi süresince sergi alanına gelerek, sayfaları doldurmaya devam edecek.

The Wound-up Moment, 2016-2021

Performative installation

Book, pen, desk

The visual material used by Ece Eldek in this work is based on a found book written in English. This book, titled "Muhammad and the Quran," written by Rafiq Zakaria, contains certain verses from the Quran and narrates the life of the Prophet. While reading the book, which she came across by chance, Eldek realized that the translations of the verses into English were very poetic and began writing stream of consciousness poems on several pages of the book. She changed the title of the book to "*The Wound-up Moment*", considering holy scriptures as mechanisms that set up life like a wind-up clock. Stream of consciousness is a writing technique used by certain writers and poets to transfer glimpses of thought, associated to momentary feelings or triggered by other ideas, on paper. By interpreting the book with this method, the artist also wants to reflect on the moments and techniques involved in the writing of holy books.

During the exhibition, the artist will periodically come to the exhibition space to continue filling the pages with her poems.

Ege Kanar

RAT Delikleri, 2019

Arşivsel pigment baskı, 35 parça, her biri 45 x 35 cm

RAT Delikleri serisi, Kanar'ın, NASA aracı (Mer-B) Opportunity'nin çevrimiçi görsel arşivinden hareketle kurguladığı "Apparatus" adlı kişisel sergisinin bir parçası olarak 2019'da üretilmiştir. Seri, Mars'ta 15 yıl süren bir araştırma yürüttükten sonra, yakın geçmişte kaybolan Opportunity'nin uzaktan kumanda edilebilen donanımlarından biri olan "RAT" (Kaya Aşındırma Cihazı) vasıtasıyla gezegenin yüzeyinde açılmış bir dizi deliğin görsel kaydını tutar.

Opportunity'nin dünyaya yolladığı fotoğraflar aracılığıyla, Mars'ın geçmişine dair bilgi barındırabilecek bir potansiyel tespit edildiğinde, bu konum mekanik bir biçimde oyulur. Bu sayede örtük jeolojik katmanlar spektrometrik analiz amacıyla gün yüzüne çıkarılır. Denilebilir ki, açılan delik ne kadar derinse, gezegenin derin tarihinde de o kadar geriye gitmek mümkündür. Her biri 4 parçadan oluşan bu kompozit görüntüler aracın üzerinde bulunan bilimsel kameralardan biri olan "MI" (Mikroskopik Görüntüleyici) tarafından kaydedilmiştir. Fotoğraf altı yazıları, Opportunity'nin çevrimiçi seyir defterinden derlenmiş konum adları ve operasyon tarihlerinden oluşmaktadır.

RAT Holes, 2019

Archival pigment print, 35 pcs., 45 x 35 cm each

RAT Holes appeared as part of Kanar's solo exhibition "Apparatus" in 2019. The exhibition dealt with the online image archive of Opportunity (Mer-B), a recently lost NASA rover that was probing Mars for the last 15 years. The series tracks a set of depressions left on the surface of Mars by the Rock Abrasion Tool (RAT), one of the remotely operated instruments found on the rover.

When any physical feature that has a potential to hint at Mars' history is spotted through photographs beamed back to earth by Opportunity, the designated location is grinded by mechanical means. That way, unexposed geological layers are unearthed for future spectrometric analysis. One can say, the deeper the resulting cavity is, the farther it can facilitate traveling back in deep planetary time. The composites, made up of 4 separate images each, were captured by the "MI" (Microscopic Imager), one of the scientific cameras found on Opportunity. Captions indicate corresponding target names and the dates of operation drawn from entries found on Opportunity's online logbook.

Ezgi Tok

Hatırlatıcı
(*Geçmiş ve Gelecek Perspektiflerinde Hava Durumu*), 2020-2021
Dijital baskı

Ezgi Tok *Hatırlatıcı* isimli çalışmasında, Mart 2021'e ait hava durumu tahmini ve hava raporunu izleyici ile paylaşıyor; farklı zaman perspektifleri, bilgi ve varsayım arasındaki ilişkiyi meteorolojik veriler üzerinden ele alıyor.

The Reminder
(*Weather In The Past and Future Perspectives*), 2020-2021
Digital print

In her work *The Reminder*, Ezgi Tok shares with the audience the weather forecast and report for March 2021, examining the relationship between different perspectives on time, information and assumption through meteorological data.

Fiona Reilly

Saatleri Kaydetme Departmanı, 2016 - 2019
Karışık teknik, değişken ölçüler.
Common Ground, Dublin, İrlanda tarafından sipariş edilmiştir.

Saatleri Kaydetme Departmanı (2016-2019) Common Ground Dublin tarafından desteklenen katılımcı bir araştırma projesidir. Uydurma bir kamu kurumu olan Departman, zaman, emek ve değer konularının düşünüldüğü bir alan işlevi gördü. Ziyaretçiler; sohbetler, atölye çalışmaları ve bürokratik prosedürler aracılığıyla departmana dahil oldular. Proje, farklı format ve başlangıçlarda çeşitli çıktılarla sonuçlandı. Sanatçı, projeyi aktif bir arşiv olarak görüyor.

Projenin önemli bir parçası, katılımcıları 24 saatlik süre içindeki faaliyetlerini belgelemeye davet eden, Harcanan Zaman Bildirimleri formlarıydı. Bu formlar, 24 saati 96 adet 15'er dakikalık bölüme ve altı ayrı kategoriye (Hayatta Kalma, İşlevsel, Boş Zaman, Ücretli İşçilik, Ücretsiz İşçilik ve Diğer) ayırıyordu. Toplanan her bir formu gösteren istatistiksel çizelge, verimlilik ve üretkenlik ideolojilerine aykırı yavaşlığından ötürü tercih edilen el nakışıyla işlendi. Bu formların içeriği ayrıca, sergide ses işi olarak sunulan canlı *çalışmanın/canlandırmanın/performansın* metnini oluşturdu.

The Department of Time Keepers, 2016 - 2019
Multimedia, dimensions variable.
Commissioned by Common Ground, Dublin, Ireland.

The Department of Time Keepers was a participatory research project completed between 2016 and 2019, commissioned by Common Ground, Dublin. A pseudo government institution, The Department acted as a site for public thinking about the topics of time, labour and value. Visitors participated in The Department through conversation, workshop activities and bureaucratic procedures. The project resulted in multiple outputs in various formats and contexts. The artist views the project as an active archive.

An important aspect of the project was the Declarations of Time Spent forms which invited participants to document their activities in a 24-hour period, divided into 96 15-minute segments, and then classify them into one of six categories: Survival, Functional, Leisure, Paid Labour, Unpaid Labour and Other. A statistical chart illustrating each form received was produced using hand embroidery, chosen for its slowness as a method of production in opposition to the ideologies of efficiency and productivity. The content of the forms was also used to script the live work presented here as audio work.

Handan Saatçioğlu Gürses

Bu Şehrin Hayvanları, 2021

Found objects, ceramics, storytelling

Bir gün gelecek, terk edilen şehirlerin sokaklarında yabancı hayvanlar geçecek. Hayır, bu bir bilimkurgu romanın ilk cümlesi değil, sadece bir gazete manşeti. Şaşılacak bir şey yok; modern şehirler yabancı hayata her zamankinden daha yakın. Yabancı yaşam çöplüklerin içinde insanlıkla uzlaşıp hayatta kalmanın yollarını arıyor. Yıllardır şehir hayatına gizlenmiş olanlarsa taş duvarların, beton künklerin, rögar kapaklarının ve hatta virüslerin arasından sızıp karşımıza çıkıyor. Artık onları hiç görmediğimiz gibi görebiliriz. Bir de bin yıllardan beri ehlileştirip yanımızda bildiklerimiz var ki, artık bazılarının yüzünü görmeye hiç tahammülümüz yok.

Öyle ya da böyle... Tufan geliyor. Doğal yaşamın döngüleri insan elinde teker teker kırılırken yeni bir dil bulmaktan başka çaremiz kalmayacak. Er veya geç aynı geminin içinde olduğumuzu iliklerimize kadar hissedeceğiz. Ve soracağız: “Tufandan geriye ne kalacak?”

Döngüler kırıldığında çatlakların arasından hikâyeler, masallar, mitler sızar. Felaketin, kargaşanın yaşanıp yeni bir döngüye evrilmenin tanığıdır onlar. Anlatmak tanıklıktır; hafızadır. Bu sefer anlatılacak olansa, vahşi yaşamın varla yok arasında kendini yaratmasının masalıdır.

Handan Saatçioğlu Gürses sergi süresince gazete haberlerinden ve popüler bilgilerden yola çıkarak şehre tanık olan farklı hayvanların gözünden masallar anlatacak.

Fables Of The City, 2021

Found objects, ceramics, storytelling

One day, wild animals will roam through the streets of abandoned cities. No, this is not the opening sentence of a science-fiction novel, it's just a newspaper headline. Nothing to be surprised about, modern cities are closer to wildlife than ever before. Wildlife is looking for ways to reconcile with humanity and survive in its dumps. Those who have been hidden in city life for years are seeping through stone walls, concrete pipes, manhole covers and even viruses, and confronting us. Now we can see them as we have never seen before. And there are those who we have tamed and known beside us for millennia, some of which we no longer tolerate seeing the faces of.

One way or another... The flood is approaching. As the cycles of natural life are broken one by one in human hands, we will have no choice but to find a new language. Sooner or later, we will feel to the core that we're in the same boat. And we will ask: “What will remain after the flood?”

When cycles break, stories, tales, myths leak through cracks. They are witnesses of disasters and chaos, of living and evolving into a new cycle. Telling is witnessing; it is memory. What is to be told this time is the tale of wildlife creating itself between existence and extinction.

During the exhibition, Handan Saatçioğlu Gürses will tell stories based on news and popular information but from the perspectives of different animals that are witnessing the city.

Hank Yan Agassi & Leman Sevda Darıcioğlu

Zaman Üstüne Münakaşa, 2021

Hank Yan Agassi
Kırmızı Lethe Taşı (Pigmentler), 2021
MDF panel üstüne akrilik, 40 x 30 cm

Leman Sevda Darıcioğlu
Sızan Zaman I & II, 2021
Video, 04'18" & 13'43"
Video: Leman Sevda Darıcioğlu
Video prodüksiyon: Elif Çak, Yelta Köm
Asistan: İrem Avcı
Teşekkürler: Zentrum für Kunst und Urbanistik (ZK/U), Performistanbul, Elif Çığdem Artan

Bağ, 2021
Elastik bandaj üzerine kan
260 x 10 cm

Zaman Üstüne Münakaşa Leman Sevda Darıcioğlu ve Hank Yan Agassının tekil pratiklerinde zamanı ele alma biçimlerini birbirleriyle konuşturma arzusundan doğmuştur. Günümüze hâkim olan zaman ve insanın tanımı ve algısının eleştirisiyle ilgilenen Darıcioğlu ve Agassi, birbirlerinin öznel sanatsal jestlerine karşılıklık sağlayarak, dallanıp budaklanmaya, yeni yerlere açılmaya meyilli disiplinlerarası bir işbirliği kurmayı amaçlar.

Sanatçıların ürettikleri ve hali hazırda kavramsal olarak birbirleri ile konuşan işleri, yazdıkları ortak şiirle içeriksel olarak da birbirlerine bağlanır. Agassının bilimkurgusal bir yaklaşımla yaptığı *Kırmızı Lethe Taşı (Pigmentler)*'de, insan neslinin kendi eliyle yarattığı altıncı kitlesel yok oluşundan sonra oluşacak olan bir tür jeolojik kayanın sıradan inorganik madde tortuları içinde insan kalıntıları da bulunmaktadır. Hegemonik normlarla şekillendirilen insan bedeninin fiziksel ve duygusal sınırlarını araştıran Darıcioğlu ise, *Sızan Zaman*'da görünürlük/görünmezlik, güzel/iğrenç, iç/dış arasındaki bir ara-alanda içinde yaşadığımız, üremeye dayanan bir ölçek ile kategorize edilen zamanın queer bedendeki etkisini sorgular.

Zaman Üstüne Münakaşa çok uzak bir gelecekte bugüne, bugünden geleceğe yönelen iki ayrı sesin harmonik bir bütünleşmesi ile var olur. Daha başka bir gelecek için insan ve insan-olmayan arasındaki sınırları belirsizleştirmeyi amaçlarken, heteroseksizmi ve insan-merkezçiliği yerinden etmek ister.

A Dialogue on Time, 2021

Hank Yan Agassi
The Red Letholith (Pigments), 2021
Acrylic on medium-density fibre (MDF) board, 40 x 30 cm

Leman Sevda Darıcioğlu
Leaking Time I & II, 2021
Video, 04'18" & 13'43"
Video: Leman Sevda Darıcioğlu
Video production: Elif Çak, Yelta Köm
Assistant: İrem Avcı
Thanks to: Zentrum für Kunst und Urbanistik (ZK/U), Performistanbul, Elif Çığdem Artan

Bond, 2021
Blood on elastic bandage
260 x 10 cm

A Dialogue on Time was born out of a desire by Leman Sevda Darıcioğlu and Hank Yan Agassi to put their individual practices on time into a conversation. Darıcioğlu and Agassi, who are interested in the criticism of prevailing definitions and perceptions of time and the human, aim to establish an interdisciplinary collaboration that provides reciprocity to each other's subjective artistic gestures, that tends to branch out and open up to new places.

The works by two artists and currently in conceptual conversation with each other, are linked through poems they have written together for this project. In *The Red Letholith (Pigments)*, which Agassi produced with a science-fictional approach, human remains are found in the ordinary inorganic matter deposits of a kind of geological rock that will be formed after the sixth mass extinction of the human species. Investigating the physical and emotional boundaries of the human body as shaped by hegemonic norms, Darıcioğlu questions the effect of time on the queer body in *Leaking Time*. Accordingly, time is categorized with reference to a reproductive scale, through which we live in an intermediate space between visibility/invisibility, beautiful/disgusting, inside/outside.

A Dialogue on Time exists through a harmonic integration of two distinct voices, heading from a very distant future to the present and from today to the future. It seeks to displace heterosexism and anthropocentrism, while still aiming to blur the boundaries between human and non-human for some other future.

Linda Boşakova

Semina Futuri: Gelecekte Birarada Varoluş İçin Yertutucu (Ophrys lycia), 2021

3D animasyon, orijinal müzik, fotoğraf, herbarium. Nezahat Gökyiğit Botanik Bahçesi'ne yerleştirilmiş artırılmış gerçeklik (AR) deneyimi içeren çevresel heykel (bronz ve paslanmaz çelik, oyma QR kodu).

Proje, gelecekte bitkiler ve insanların olası birarada varoluşunun yakın ilişkilerini belgeleyen, türler arası, disiplinlerarası bir yaratı, bilime dayalı bir kurgudur. Ender rastlanan bir orkide türü ve bir kadın tek bedende birarada gelmiştir. Bu aşılama, zihinlere polenler saçarak ve tahayyülde yabancı tohumlar ekerek filizlenir, tomurcuklanır. Her şeyin hareket halinde olduğu ve sınırların bir baş dönmesi ve bulantı noktasına varana dek silikleştiği yerde biraraya gelişin kutlanması. Olunabilecek en yaratıcı ve en verimli yer.

Eser *Semina futuri (Geleceğin tohumu)* serisinin bir parçası. Bu edisyon, Antalya yöresine özgü, nesli tehlike altında olan Likya Kaş Orkidesi (*Ophrys lycia*) üzerine kurulu. Antalya Orkidelerini ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Derneği'nden Dr. İ. Gökhan Deniz, 3D sanatçı Līga Vēliņa ve besteci Alican Çamcı'nın işbirliğiyle ortaya çıktı. VV Foundation'ın cömert desteği ve Herbarium Jany Renz, Herbaria Basel, Basel Üniversitesi'nin (İsviçre) katkılarıyla.

Artırılmış gerçeklik (AR) deneyimi de içeren çevresel/ekolojik heykel, Nezahat Gökyiğit Botanik Bahçesi'ne yerleştirilmiştir.

seminafuturi.com

Semina Futuri: Placeholder For Future Coexistence (Ophrys lycia), 2021

3D animation, original music, photograph, herbarium. Environmental sculpture with AR experience (bronze and stainless steel, engraved QR code) located at the Nezahat Gökyiğit Botanical Garden.

This project is fiction based on science, an inter-species, inter-disciplinary creation, documenting the intimate relationships of a possible coexistence between plants and humans in the future. A rare orchid species and a woman have come together in one embodiment. This grafting germinates and blossoms, pollinating minds and sowing wild seeds in the imagination. It is a celebration of a coming together where everything is in motion and boundaries blur until a point of nausea. It is the most creative and fertile place to be.

The work is part of the *Semina futuri* series. This edition is based on the endangered Lycian Kaş Orchid (*Ophrys lycia*) that is endemic to Antalya Province. It was created in collaboration with Dr. İ. Gökhan Deniz from the Association for the Conservation of Antalya Orchids and Biodiversity, 3D artist Līga Vēliņa, and composer Alican Çamcı. With generous support of the VV Foundation and the loan from Herbarium Jany Renz, Herbaria Basel, University of Basel, Switzerland.

The environmental sculpture with the AR experience is located at the Nezahat Gökyiğit Botanical Garden.

seminafuturi.com

Louise Manifold

Kaçış Çarkı, 2020

Çift kanallı ve sesli video yerleştirme, 7'

Şarkıcı: Elizabeth Hilliard

Teşekkürler: Musée d'Art et d'Histoire, Neuchâtel, İsviçre.

Kaçış Çarkı, Louise Manifold'un Elizabeth Hilliard ile işbirliği yaparak ürettiği çift kanallı bir video enstalasyon. Eser, saatçi Pierre Jaquet-Droz, oğlu Henry-Louis ve Jean-Frédéric Leschot tarafından yapılan Jaquet-Droz Otomatonları için bir opera performansı olarak tasarlandı. Son 300 yıldır tüm Avrupa'da seyircilere performanslarını sergileyen üç ünlü android şimdi Neuchâtel'deki Musée d'Art et d'Histoire'da sergileniyor. Jaquet-Droz Otomatonları, 18. yüzyılın en beğenilen otomatonlarından biridir.

Müziyen, Çizer ve Yazar olarak adlandırılan otomatonlar, mekanik bir döngü içinde yaratıcı birer aktivite gerçekleştirir. Yaklaşık 6000 parçadan oluşan bu üç otomaton, günümüzün programlanabilir bilgisayarlarının öncüsü niteliğinde, kendi kendine çalışan ve programlanabilir makinelerdir. Manifold'un işi, hem mekanik eylemleri hem de izleyicilerin bunlara tepkisi yoluyla zamanın geçişini ölçen cihazlar olarak Jaquet-Droz Otomatonları'na duyduğu hayranlıktan ortaya çıktı. Manifold'un filminde, perspektif tersine çevrilmiştir, androidler izleyicidirler. Her bir otomatonun mekanik dönüşleri ve hareketlerinin tekrarından geliştirilen operatik ses döngüleri aracılığıyla eser, bir yapay yaşam miti döngüsü gibi çalışıyor.

Escape Wheel, 2020

Two channel video installation with sound, 7'

Singer: Elizabeth Hilliard

Thanks to: Musée d'Art et d'Histoire, Neuchâtel, Switzerland.

Escape Wheel is a two-channel video installation created by Louise Manifold in collaboration with opera singer Elizabeth Hilliard. It was conceived as an opera performance for the Jaquet-Droz Automata, made by the watch-makers Pierre Jaquet-Droz, his son Henry-Louis and Jean-Frédéric Leschot. The three celebrated androids which have performed to audiences all over Europe over the last 300 years are now held at the Musée d'Art et d'Histoire in Neuchâtel. The Jaquet-Droz Automata are among the most acclaimed automatons in the 18th century.

Named the Musician, the Draughtsman and the Writer, each automaton performs a creative activity to a mechanical cycle. Built from nearly 6000 parts, the three automata are self-operating and programmable machines, anticipating modern-day programmable computers. Manifold's work developed from a fascination with the Jaquet-Droz Automata which are regarded as devices to measure the passage of time, both through their mechanical actions and the audience reaction to them. In Manifold's film, the perspective is inverted, and androids become the audience. Through the opera sound cycles that were developed from the mechanical rotations and repetition of movements of each automation, the piece acts like a cycle of a myth of artificial life.

Nikolaus Gansterer

Henüz Oluşmamış Nesnelere, 2016 -

Devam eden bir dizi talimat, duvar üzerine tebeşir, değişken boyutlar
Sanatçının izniyle

Nikolaus Gansterer, *Henüz Oluşmamış Nesnelere* ile, ziyaretçileri ve gelip geçenleri birtakım eylemlerin parçası olmaya davet eden durumsal ve spekülâtif nesnelere geliştiriyor. Basit şiiresel talimatlarla izleyiciyi bu eylemleri, birkaç saniye ile birkaç dakika arasında değişen süreler zarfında kamusal veya özel alanlarda gerçekleştirmeye çağırıyor.

Sanatçı, “duyuşsal öteki”ye doğrudan hitap ederken, bir nesnenin zaman ve mekân, hareket ve tahayyül kategorileri boyunca nasıl genişletilebileceğiyle ilgileniyor: Örneğin, bir fikirselle hat nasıl uzamda bir çizgi haline gelebilir; söze dökülen, tüm vücut tarafından hareketlendirilen, “yaratılmakta olan ve potansiyel dolu, zaman temelli bir nesne”ye dönüşür.

Bu hassas koreografik ifadeler, Gansterer’in kendine özgü performatif bir gramer ve algının maddeselliğine dair özel bir dil geliştirmedeki tutarlılığını yansıtmalarının yanında, düşünce ve madde, sanatçı, seyirci ve sanat eseri arasındaki hayalî sınırlar üzerine düşünmenin eğlenceli bir yolunu da sunuyorlar.

Objects Yet To Become, 2016 -

An ongoing series of instructions, chalk on wall,
variable dimensions
Courtesy the artist

With *Objects Yet To Become* Nikolaus Gansterer develops a series of situative and speculative objects that challenge visitors and passers-by to participate in actions. With simple poetic instructions for such actions – lasting from a few seconds up to a few minutes – the audience is invited to realize and perform them in public or private spaces.

By directly addressing an “affective other” the artist is interested in how an object could be extended along the categories of time and space, movement and imagination: how, for example, a line of thought might become a line in space; a line verbalized, be activated by the whole body, becoming a “time-based object in the making – full of potentialities”.

These fragile choreographic scores stand for Gansterer’s consistent development of a personal performative grammar and a specific language of the materiality of perception; as well as a playful way of reflecting upon the imaginary boundary between thought and matter, between artist, audience and art work.

Nikolaus Gansterer

Psikoreografiler - iç ve dış alanlar için performatif bir sorgulama, 2015
Video, ses, 14’33”

Sanatçının izniyle

Nikolaus Gansterer, bir sanatçı ve performansçı olarak, düşünme, çizim ve eylem arasındaki bağlantılarla çok ilgili. Koreografinin, zaman ve mekândaki hareketlerin temel bir kaydı olduğunu varsayarsak, “iç” ve “dış” uzamlar arasında hareket eden kuvvetleri nasıl haritalandırabiliriz? Ara alanda işleyen, içkin politikalar nelerdir? Bu etkin kuvvetlerin notasyonuna “psikoreografi” adını verebilir miyiz?

Gansterer 2015’te Marsilya’daki MuCEM’in misafir sanatçı programına davet edildi. Sanatçı, Sitüasyonistler ile Henri Lefebvre’in Ritmanaliz’i ve zaman, mekân ve gündelik hayat arasındaki karmaşık ilişkilere dair müzikal anlayışından esinlenerek, kent dokusu içindeki rotalarının (ses) kaydını alıyordu: Çoğunlukla “sürüklenerek-yön değiştirerek”, “yürüyerek-konuşarak” ve “çizerek-yazarak”, sanatçı kendisini beklenmedik durumlara içine soktu.

MuCEM’deki 4 saatlik benzersiz performansı sırasında Gansterer, nesnelere, seslere, kelimelere ve zeminden oluşan performatif enstalasyonunu ve duvar çizimlerini harekete geçirdi. Video ise bu performansı belgelemek ve sonrasında bağımsız bir video işine dönüştürmek için ideal bir format işlevi görüyor.

Psychoréographies - a performative inquiry for inner and outer spaces, 2015
Video, sound, 14’33”

Courtesy of the artist

As an artist and performer Nikolaus Gansterer is highly interested in the links between thinking, drawing and action. If we assume that choreography is the essential inscription of movements in time and space, then how to map these forces moving between “inner” and “outer” spaces? What are these inherent politics operative within the interspace? Could we call the notation of these operative forces psychoreographies?

In 2015 Gansterer was invited for an artist in residence at MuCEM, Marseilles. Inspired by tactics of the Situationists and Henri Lefebvre’s Rhythmanalysis and his musical understanding of the complex interrelations between time, space and everyday life the artist was (sound)-recording his routes through the urban fabric: By mainly “drifting-shifting”, “walking-talking” and “drawing-writing” the artist manoeuvred himself into unforeseen situations.

Within a unique 4 hours durational performance at MuCEM, Gansterer activated his performative installation – a multidimensional diagram consisting of objects, sounds, words, floor – and wall drawings. The video serves as an ideal format to document and turn the performance afterwards into an autonomous video work.

Selçuk Artut

Fazla ve Morsla, 2021

Ses Heykeli

Lazer, titreşim motorları, elektronikler, 164 x 20x 6 cm

Tekdüzelığı bilinçli veya bilinçsiz bir tercih olarak karşımıza aldığımız zamanlarda benliğimizi sarmalayan bir döngüyü farkında olmadan sayıklayarak ânı tüketmeye başlıyoruz. Tükettiğimiz o an, elimizden kayıp hiç olmaya uzanırken, olduğu yerde sayıklayan ayaklarımızın altında ezilerek tabanlarımızda hissettiğimiz, temposu yüksek belli belirsiz bir müziğe dönüşürcesine bir yerlere doğru akıp gitmenin ve kendince hızla unutulmanın yolunu arıyor.

Oysa o tekdüzelik, bize içinde yaşadığımız zamanın hızını geçen zamanla kıyaslayarak ortak bir algı birliği ile kitlesel olarak kavramamızı sağlayan metrik bir yapının oluşmasına olanak sağlıyor. Zaman akıyor, biz zamanı ısrarla sayıyor ve geçen ömrümüze değer biçiyoruz. Ortalama bir insan 4160 hafta yaşıyor, günde 28.800 defa göz kırpmıyor 325.000.000.000 defa nefes alıyor ve tüm buna karşın hayatı boyunca yalnızca dört defa aşık oluyor. Yalnızca dört defa kalbi bir başkası için hiç söylenmemiş bir şarkıyı mırıldanıyor. Kalbin temposu bir diğer kalple senkron tutturduğu sürece o şarkı devam ediyor. Ağızımızdan çıkıp söze gelenler ise bizim o müzikte henüz duymadığımız ama hep arayıp durduğumuz anlaşılmaya muhtaç belli belirsiz sözler oluyor.

More and Morse, 2021

Sound Sculpture

Laser, vibration motors, electronics, 164 x 20 x 6 cm

When faced with monotony as a conscious or unconscious choice, we begin to consume the moment while being unwittingly delirious about a cycle surrounding the self. As the consumed moment slips away into nothing, it looks for a way to run out and be rapidly forgotten, as though becoming a faint yet fast-paced music crushed under our delirious feet.

However, that monotony allows us to create a metric structure which enables us to collectively perceive the speed of passing time in relation to the lived time. Time is flowing, we persistently measure time and evaluate our past life. The average person lives 4160 weeks, blinks 28,800 times a day, breathes 325,000,000,000 times, and yet falls in love only four times throughout their life. Their heart can only four times hum a song that has never been sung before for another person. As long as the beat of the heart is in sync with that of another, the song continues. The ones that are verbalized are the vague words in need of being understood, which we always search for and yet haven't heard of in that music.

Sinem Dişli

Oyuklar ve Höyükler, Göbekli Tepe

Urfa, 2017, 2018, 2019

Arşivsel pigment baskı, çeşitli boyutlarda

Sinem Dişli, on iki bin yıl önce avcı-toplayıcıların kalker, bazalt ve çakmaktaşını şekillendirerek inşa ettiği anıtsal yapı Göbekli Tepe ve çevresine odaklanan *Oyuklar ve Höyükler* serisinden bir seçki sunuyor.

“Derin zamanın yaşanılan çevredeki içkinliği ve varlığını sürdürüşü, çağdaş Urfalı taş ustalarının ellerinde hayat bulmuş güllerin (geleneksel bir sokak oyununun taştan yontma misketleri) yakın plan görsellerinde en etkili biçimde gözlemleniyor. Gezegen benzeri mükemmel geometrileri ve ebruli iç-parıltılarıyla güller Göbekli Tepe'nin derin jeolojik geçmişinin zengin mineral dokusunu da içlerinde barındırıyor. Ama her şeyden öte, ebedi ve güncel arasındaki devamlı gidip geliş kayda geçirerek günümüz ile geçmiş arasındaki temasa ve kesişime en çarpıcı şekilde tanıklık eden, Dişli'nin Göbekli Tepe peyzajı imgeleridir. Bu fotoğraflarda Neolitik peyzajın kendine özgü hatlarıyla yöresel topografyaya yapılan yeni müdahaleler birbirine hem karşıt hem de tamamlayıcı biçimde konumlanmıştır; kara bazalt molozu ile lekelenmiş yol kenarları, arazinin hendeklerle yarıldığı, tünel makinalarıyla oyulduğu taş işleme tesisleri, veya endüstriyel kireçtaşı ocaklarının kustuğu moloz tepelerden oluşmuş yeni bir coğrafya – derin geçmişin tatsız bir güncel sökülmesi ettiği tüm bu alanlar fotoğrafın eşitleyici hassaslığı ile kayıt altına alınmıştır.”

Hollows and Mounds, Göbekli Tepe

Urfa, 2017, 2018, 2019

Archival pigment print, various dimensions

Sinem Dişli presents a selection from her series *Hollows and Mounds* which focuses on Göbekli Tepe, a monumental structure built by hunter-gatherers with limestone, basalt and flint stone.

“The immanence and survival of deep time in the landscape is most penetratingly observed in close-up images of güller, stone balls carved in the hands of contemporary masons of Urfa and used in a traditional street game. In their planet-like radiance and perfection the güller embody the rich mineral texture of Göbekli Tepe's deep geological past. But above all, it is Dişli's images of the broader Göbekli Tepe landscape that fully attest to the contact and confluence between the present and the past, charting the constant back and forth movement between the eternal and the current. Contours of the astounding Neolithic landscape are juxtaposed and complemented by recent interventions on local topography: roadsides patched with dark basalt debris, a newly emerging geography of rubble hills disgorged in the landscape by stone factories, or industrialized limestone quarries where the land is fissured by trenches and hollowed by machine-made tunnels. All these sites, where the deep past migrates into the unsavory present, are recorded with the leveling precision of photography.”

Ahmet A. Ersoy, “Taşın Toprağın Arşivi”, *Oyuklar ve Höyükler: Göbekli Tepe'ye Bir Bakış*, Sergi Kitabı, Ara Güler Müzesi, İstanbul, s. 186.

Ahmet A. Ersoy, “Archive and Stone and Soil” in *Hollows and Mounds: A Take on Göbekli Tepe*, Exhibition Book, İstanbul: Ara Güler Museum, p. 190.

Bu kitapçık, 3 Mart - 18 Nisan 2021 tarihlerinde Depo'da gerçekleştirilen, küratörlüğünü Rana Öztürk'ün yaptığı *Tempo Incognito: Akışlar, Ritim ve Hareket Üzerine* sergisine eşlik etmek için basılmıştır.

This booklet is published on the occasion of the exhibition *Tempo Incognito: On Flows, Rhythm, and Movement* curated by Rana Öztürk and organized by Depo, Istanbul from March 3 to April 18, 2021.

Küratör / Curator: Rana Öztürk

Sergi koordinatörü / Exhibition coordinator: Mert Sarısu

Sergi asistanları / Exhibition assistants: Aslı Çetinkaya, Marina Papazyan

Teknik destek / Technical support: Turan Tayar, Kadir Çelik

Metinler/ Texts: Rana Öztürk ve sanatçılar / Rana Öztürk and the artists

Düzeltili / Proofreading: Asena Günal

Tasarım / Designed by: Eli Bensusan

Editing ve çeviri / Editing and translation: Aslı Çetinkaya, Marina Papazyan, Mert Sarısu

Baskı / Printing: Sena Ofset, İstanbul

Tempo Incognito, Rana Öztürk'ün 2017 ve 2018 yıllarında SALT Galata'da Her Hâl Kolektif'in bir etkinliği olarak Sinem Dişli'yle birlikte tasarlayıp düzenlediği *Tekrar ∞ Döngü Konuşma ve Performans Serilerinden* yola çıkarak geliştirildi.

Tempo Incognito is developed as an expansion of *Repetition ∞ Cycle Talks and Performance Series*, conceptualized and co-organized with Sinem Dişli as an event of Her Hâl Collective, at SALT, Galata in 2017 and 2018.

Teşekkürler / Special thanks to: Sergiye katılan tüm sanatçılar / All artists in the exhibition

Ali Miharbi - Kerem Ozan Bayraktar - Sergen Şehitoğlu - Yağız Özgen, Alper Aydın & Ayşegül Düşek, Burçak Bingöl, Cevdet Erek, Deniz Üster & Gürçim Yılmaz, Ece Eldek, Ege Kanar, Ezgi Tok, Fiona Reilley, Handan Saatçioğlu, Hank Yan Ağassı& Leman Sevda Darıcıoğlu, Linda Bojšakova, Louise Manifold, Nikolaus Gansterer, Selçuk Artut, Sinem Dişli

The Empire Project & Zilberman Gallery

Destekleyenler / With the kind support of:

avusturya kültür ofisi^{ist}

Culture Ireland
Cultúr Éireann

VV
foundation